

Sygn. akt II K 372/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 listopada 2017 .

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Jabłoński

Protokolant: Agata Zielińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 27 lipca i 19 października 2017 sprawy

M. Z. (1), syna A. i J. z domu G.,

urodzonego w dniu (...) w G.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 30 października 2014 r. w G. na ul. (...) prowadził samochód marki S. (...) nr rej. (...) znajdując się pod wpływem środka odurzającego z grupy kannaboidów oraz metaamfetaminy i/lub jej analogów, które to substancje oddziaływały na jego ośrodkowy układ nerwowy wywołując zaburzenia psychotyczne podobne do tych, jakie wywołuje alkohol etylowy w stężeniu powyżej 0,5 ‰ , tj. o czyn z art. 178 a § 1 k.k.,

I. oskarżonego M. Z. (1) w zakresie czynu zarzucanego aktem oskarżenia uznaje za winnego tego, że w dniu 30 października 2014 r. w G. na ul. (...) prowadził samochód marki S. (...) nr rej. (...) znajdując się pod wpływem środka odurzającego w postaci 3 - (...) (3 - (...)), która to substancja oddziaływała na jego ośrodkowy układ nerwowy wywołując zaburzenia psychotyczne podobne do tych, jakie wywołuje alkohol etylowy w stężeniu powyżej 0,5 ‰, czyn ten przy zastosowaniu art. 4 §1 k.k. kwalifikuje jako występki z art. 178a §1 k.k. i za to przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. na podstawie art. 178 a § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierza oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 15 (piętnaście) złotych;

II. przy zastosowaniu art. 4 §1 k.k. na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 i 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat, nakładając na oskarżonego obowiązek zwrotu dokumentu prawa jazdy do wystawcy;

III. przy zastosowaniu art. 4 §1 k.k. na podstawie art. 49 § 1 i 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego obowiązek zapłaty świadczenia pieniężnego w kwocie 1000 zł (tysiąc) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej;

IV. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 5751,28 zł (pięć tysięcy siedemset pięćdziesiąt jeden złotych dwadzieścia osiem groszy) tytułem kosztów sądowych, w tym opłata w kwocie 300 zł (trzysta złotych).

Sygn. akt II K 372/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 października 2014 roku około godziny 20.30 M. Z. (1) poruszał się samochodem osobowym marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w G. na ulicy (...). Z uwagi na opuszczoną zapórę szlabanu mężczyzna zatrzymał pojazd

przed przejazdem kolejowym. W tym momencie, do samochodu podeszli funkcjonariusze Biura Spraw Wewnętrznych Policji M. G. oraz I. S.. Mężczyźni posiadali uzyskaną operacyjnie informację, że M. Z. (2) posiada przy sobie środek odurzający. W związku z tym przystąpili do przeszukania mężczyzny, jego odzieży i podręcznych przedmiotów. W prawej kieszeni kurtki M. Z. (1) – znaleziono woreczek strunowy z zawartością białego proszku. M. Z. (1) został zatrzymany o godzinie 20:45.

Dowód: zeznania świadka M. G. – k. 167-168, zeznania świadka I. S. – k. 168-169; protokół zatrzymania osoby – k. 14-15, protokół przeszukania osoby, jej odzieży i podręcznych przedmiotów – k. 18-20;

Funkcjonariusze zaobserwowali u M. Z. (2) poszerzone źrenice oraz brak reakcji na światło. W związku z tym o godzinie 21:43 został poddany badaniu urządzeniem D. D. 5000 (badanie śliny), które dało wynik pozytywny – stwierdzono działanie (...) oraz (...). Jako objawy i okoliczności uzasadniające podejrzenie użycia środków działających podobnie do alkoholu wskazano poszerzone źrenice, brak reakcji na światło (godzina 20:45). W treści protokołu badania wskazano, że badany przyjmował środki działające podobne do alkoholu. Próbkę śliny została pobrana o godzinie 21:37. Badanie próbek przeprowadzono o godzinie 21:44/21:52.

Dowód: zeznania świadka M. G. – k. 167-168, zeznania świadka I. S. – k. 168-169; protokół badania śliny – k. 24;

O godzinie 23:17 w Szpitalu SP ZOZ MSWiA w G. pobrano krew od M. Z. (2). Lekarz przeprowadzający wywiad i obserwację odnotował w protokole pobierania krwi podaną przez badanego informację o przyjęciu marihuany w dniu 30 października 2014 r. około godziny 10:00. Ponadto odnotowano, że jego źrenice były szerokie z bardzo osłabioną reakcją na światło.

Od M. Z. (2) we wskazanej placówce pobrano także mocz do badania.

Dowód: zeznania świadka M. G. – k. 167-168, zeznania świadka I. S. – k. 168-169; protokół pobierania krwi – k. 85-85v; dokumentacja medyczna k. 253-255;

W dniu 31 października 2014 r. do Pracowni Toksykologii Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej G. (...), dostarczono próby krwi pobrane od M. Z. (1) oraz próbę moczu, w plastikowym pojemniku (bez wskazania daty i godziny pobrania). Przeprowadzone przesiewowe badania chemiczno-toksykologiczne materiału biologicznego pobranego od M. Z. (1) wykazały obecność w moczu kannabinoidów oraz metaamfetaminy lub jej analogów; natomiast we krwi obecność kannabinoidów.

Dowód: sprawozdanie z wykonania wstępnych badań przesiewowych G. (...) Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej z dnia 31 października 2014 r. – k. 32-33.

Przeprowadzone badania chemiczno-toksykologiczne materiału biologicznego pobranego od M. Z. (1), wykazały obecność następujących substancji:

- we krwi: 0,8 ng/ml Δ^9 -tetrahydrokannabinolu ((...)) oraz 87 ng/ml (...) oraz 211 ng/ml 3 - (...);
- w moczu: nie wykryto Δ^9 -tetrahydrokannabinolu ((...)); stwierdzono obecność 729 ng/ml (...) oraz 57 $\mu\text{g/ml}$ 3 - (...).

W dacie wydawania opinii (...) - (...) nie była objęta ustawą o przeciwdziałaniu narkomanii, ale spełnia kryteria definicji środka zastępczego (tzw. „dopalacza”).

Dowód: sprawozdanie uzupełniające G. (...) Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej z dnia 25 marca 2015 r. – k. 82-84; ustna opinia uzupełniająca biegłych k. 267-269;

3 - (...) (3 - (...), metafedron) jest związkiem z grupy katynonowych pochodnych fenetyloaminy, stanowi izomer pozycyjny mefedronu (to jest 4 - (...)). Efekty wywoływane przez ten związek są takie same lub zbliżone do występujących po przyjęciu amfetaminy i jej pochodnych, kokainy czy mefedronu.

Stężenie amfetaminy i jej pochodnych we krwi zawierające się w zakresie 25-50 ng/ml powodują, że skutki wywołwane zaburzeniami psychomotorycznymi podobne są do tych, jakie wywołuje alkohol etylowy w stężeniu od 0,2 do 0,5 promila, natomiast stężenia powyżej 50 ng/ml powodują, że skutki wywołwane zaburzeniami psychomotorycznymi podobne są do tych, jakie wywołuje alkohol etylowy w stężeniu powyżej 0,5 promila. Powyższe odnosi się również do wpływu 3 - (...) na sprawność psychomotoryczną – ze względu na brak danych literaturowych oraz jego podobieństwo w działaniu do znanych już i dobrze zbadanych związków z klasy amfetaminy.

W wypadku kannabinoidów, stan po użyciu ma miejsce wówczas, gdy stężenie Δ^9 -tetrahydrokannabinolu ((...)) we krwi zawiera się w zakresie 1,0-2,5 ng/ml, natomiast stan pod wpływem ma miejsce wówczas, gdy stężenie Δ^9 -tetrahydrokannabinolu ((...)) we krwi wynosi powyżej 2,5 ng/ml.

W chwili zdarzenia stężenie wykazanych we krwi ksenobiotyków były wyższe niż w momencie pobrania materiału do badań. Nie jest możliwe podanie dokładnego stężenia Δ^9 -tetrahydrokannabinolu ((...)) oraz 3 - (...) w momencie zatrzymania do kontroli – dokonywanie obliczeń retrospektywnych w przypadku środków odurzających przy obecnym stanie wiedzy niesie zbyt dużą niepewność uzyskanych wniosków.

W ocenie biegłych, zważywszy, że podczas przeprowadzenia badań śliny oraz wywiadu lekarskiego związanego z zabezpieczeniem prób krwi do badań chemiczno-toksykologicznych M. Z. (1) miał szerokie, nie reagujące na światło (godz. 21:44), a następnie bardzo reagujące na światło źrenice (godz. 23:17), przemawia to za bezpośrednim oddziaływaniem substancji psychoaktywnych na ośrodkowy układ nerwowy, a co za tym idzie – występowaniem skutków wywołanych zaburzeniami psychomotorycznymi podobnych do tych, jakie wywołuje alkohol etylowy w stężeniu powyżej 0,5 promila.

Dowód: opinia G. (...) Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej z dnia 25 marca 2015 r. – k. 74-81; ustna opinia uzupełniająca biegłych k. 267-269; ustna opinia uzupełniająca biegłych k. 267-269;

Krystaliczna substancja koloru białego o wadze netto 5,03 grama, znajdująca się w woreczku z folii z zamknięciem strunowym – ujawnionym i zabezpieczonym w toku przeszukania oskarżonego, została poddana badaniu przez biegłego sądowego z zakresu badań fizykochemicznych. Dowodowa substancja w dacie badania nie zawierała środków odurzających i substancji psychotropowych w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Zawierała 3 - (...), która posiada własności psychoaktywne i ówczesnie spełniała definicje środka zastępczego – zgodnie z art. 4 pkt 27 w/w ustawy (tzw. „dopalacz”).

Dowód: opinia kryminalistyczna nr (...) z zakresu badań fizykochemicznych z dnia 7 listopada 2014 r. – k. 34-41.

M. Z. (1) w dniu 8 maja 2015 r. został poddany jednorazowemu badaniu sądowo-psychiatrycznemu. Biegli zgodnie stwierdzili, że oskarżony nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Brak jest cech wskazujących na uzależnienie od alkoholu lub innych substancji odurzających. W wywiadzie ustalono, że M. Z. (1) był leczony psychiatrycznie przez dwa miesiące, od około 2014 r. z powodu zaburzeń adaptacyjnych, nerwicowych, związanych z przebyciem wypadkiem samochodowym w sierpniu 2014 r. Zdaniem biegłych, nie ma to wpływu na poczytalność oskarżonego w przedmiotowej sprawie. Biegli nie znaleźli podstaw do kwestionowania poczytalności M. Z. (1). Warunki z art. 31 § 1 i 2 k.k. nie mają zastosowania. M. Z. (1) może brać udział w toczącym się postępowaniu.

Dowód: opinia sądowo-psychiatryczna z dnia 19 maja 2015 r. – k. 103-104.

M. Z. (1), przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego, nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz odmówił składania wyjaśnień.

Vide: wyjaśnienia M. Z. (1) – k. 98.

M. Z. (1), przesłuchany w toku postępowania sądowego, nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz odmówił składania wyjaśnień.

Vide: wyjaśnienia M. Z. (1) – k. 166, 262v-263;

M. Z. (1), w chwili orzekania, miał ukończone 26 lat. Posiadał wykształcenie średnie; z zawodu technik budownictwa. Oskarżony pracuje jako kamieniarz; zarabia około 1000 zł. M. Z. (1) nie posiada majątku, ani oszczędności. Oskarżony jest kawalerem; nie ma potomstwa. Stan zdrowia M. Z. (1) jest dobry; leczyl się psychiatrycznie z powodu obrażeń po wypadku samochodowym; nie był leczony odwykowo.

Dowód: dane osobo-poznawcze – k. 166 i 262;

Oskarżony M. Z. (1) nie był uprzednio karany sądownie.

Dowód: informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego – k.265

Sąd zważył, co następuje:

Ustalenia stanu faktycznego sprawy Sąd oparł na całokształcie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Pomiedzy poszczególnymi dowodami nie zachodzą bowiem sprzeczności. Przeciwnie, poszczególne dowody korespondują pomiedzy sobą tworząc spójny i jasny obraz sprawy.

Okoliczności zatrzymania oskarżonego oraz przeprowadzone czynności procesowe wynikają ze spójnych i logicznych zeznań funkcjonariuszy (...) Policji **I. S.** (k. 168-169) i **M. G.** (k. 167-168). Wymienieni funkcjonariusze Policji w dniu 30 października 2014 r. dokonali kontroli pojazdu kierowanego przez oskarżonego. Świadkowie zgodnie ze swą najlepszą wiedzą opisali czynności z udziałem M. Z. (1). W omawianym zakresie ich relacja jest spójna i konsekwentna. Zeznania świadków korespondowały przy tym ze zgromadzoną w sprawie dokumentacją, która w precyzyjny sposób wskazywała czas i chronologię przeprowadzonych czynności. Zeznania świadków stanowiły obiektywny przekaz podjętych czynności służbowych. Należy podkreślić, iż wspomniani policjanci to osoby postronne, nie pozostające z oskarżonym w jakimkolwiek konflikcie. Funkcjonariusze zetknęli się z nim wyłącznie z racji wykonywanych czynności służbowych. Nie mieli oni żadnego racjonalnego motywu dla bezpodstawnego obciążania M. Z. (1).

Mniej istotne znaczenie dla sprawy miały wyjaśnienia znaczenia **M. S.** (k. 49-53, k. 54-58, k. 59-61, k. 62-64). Wynika z nich jedynie, że oskarżony nabywał od niego środki odurzające celem zażywania. Świadek wskazał, że M. Z. (2) używał różnych środków odurzających.

Ustalenia stanu faktycznego sprawy Sąd oparł także na ujawnionych **dokumentach urzędowych** jak protokół zatrzymania osoby (k. 14-15), protokół przeszukania osoby, jej odzieży i podręcznych przedmiotów (k. 18-20), protokół badania śliny (k. 24), protokół pobrania krwi (k. 85) informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego (k. 265) oraz dokumentacja medyczna (k. 253-255). Przedmiotowe dowody to dokumenty urzędowe, sporządzone przez uprawnione do tego podmioty w zakresie ich kompetencji i w prawem przepisanej formie. Ich autentyczność ani prawdziwość treści nie była przez strony kwestionowana. Dlatego stanowią one obiektywne dowody stwierdzonych nimi okoliczności.

Nie miały znaczenia dla ustalenia stanu faktycznego sprawy pozostałe ujawnione dokumenty.

Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania rzetelności uzyskanych w toku postępowania przygotowawczego opinii (opinii sądowo-psychiatrycznej, opinii z zakresu badań fizykochemicznych, opinii z zakresu badań chemiczno-toksykologicznych) oraz opinii ustnej wydanej przez biegłych z G. (...), Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej w G.. Przedmiotowe opinie zostały sporządzone przez osoby posiadające wiedzę specjalną z racji wykształcenia, specjalizacji i doświadczenia zawodowego. W treści opinii biegli wskazali na podstawy poszczególnych opinii, metodologię badań

bądź źródła wiedzy specjalnej, a także przedstawili wnioski. Sporządzone przez biegłych opinie są logiczne, jasne i pełne. W toku postępowania nie ujawniły się nadto okoliczności poddające w wątpliwość fachowość czy bezstronność biegłych.

Odnosząc się do kwestii pobrania moczu w związku ze wskazaniami Sądu Okręgowego stwierdzić należy, że z dokumentacji medycznej sporządzonej w SP ZOZ MSWiA (k. 253-255) wynika jednoznacznie, iż mocz został pobrany w czasie doprowadzenia oskarżonego do tej placówki. Biegli z (...) składając opinię ustną na rozprawie wskazali przy tym, że według powszechnie stosowanej praktyki nie jest sporządzany protokół pobrania moczu. Materiał do badań jest przekazywany do (...) bez takiego protokołu.

Oskarżony M. Z. (1), konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz odmawiał składania wyjaśnień. Powyższą postawę ocenić należy jako przyjętą linię obrony. W kontekście zebranego materiału dowodowego sprawstwo oskarżonego co do przypisanego mu czynu nie budzi bowiem wątpliwości.

Zgodnie z treścią art. 178a §1 k.k. znamiona opisane w dyspozycji tego przepisu wyczerpuje w szczególności ten, kto znajdując się pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym. Stanem pod wpływem środka odurzającego jest taki stan, który wywołuje - w zakresie oddziaływania na ośrodkowy układ nerwowy, zwłaszcza zakłócenia czynności psychomotorycznych - takie same skutki jak spożycie alkoholu powodujące stan nietrzeźwości (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2007 r., V KK 128/06, LEX nr 257849). Stwierdzona zawartość 3 - (...) we krwi oskarżonego (211ng/ml przy przyjętym przez biegłych progu oddziaływania podobnie do stanu nietrzeźwości wynoszącym 50 ng/ml) w powiązaniu z obserwacjami funkcjonariuszy Policji co do zachowania oskarżonego (poszerzone źrenice, brak reakcji na światło) oraz obserwacją poczynioną przy pobraniu krwi (źrenice szerokie z bardzo osłabioną reakcją na światło) nie pozostawiają zdaniem biegłych wątpliwości, iż wskazana substancja niewątpliwie oddziaływała na organizm M. Z. (2) zaburzając zdolność do prowadzenia pojazdu jak alkohol w ilości powodującej stan nietrzeźwości. Podkreślić w tym miejscu należy, że kodeks karny nie zawiera legalnej definicji terminu "środek odurzający". Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie sądowym poglądem rozumienie powyższego terminu na gruncie art. 178a §1 k.k. nie może być ograniczone do definicji tego pojęcia przewidzianej przez ustawę z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii. „Pojęcie środka odurzającego w rozumieniu art. 178a KK obejmuje nie tylko środki odurzające wskazane w ustawie z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 1485), lecz również inne substancje pochodzenia naturalnego lub syntetycznego, działające na ośrodkowy układ nerwowy, których użycie powoduje obniżenie sprawności w zakresie kierowania pojazdem”. (uchwała Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 27 lutego 2007 r.

I KZP 36/06, opubl. OSNKW 2007 nr 3, poz. 21, str. 1, L., Biul. SN 2006 nr 11, Prok. i Pr. 2007 nr 5, poz. 10, str. 9, W.. 2007 nr 21, str. 47, KZS 2007 nr 3, poz. 1).

Oskarżony niewątpliwie miał świadomość sposobu oddziaływania substancji zawierającej 3 - (...) na jego organizm. Z zeznań świadka S. wynika, iż był on użytkownikiem środków odurzających, w tym substancji o podobnej budowie chemicznej i działaniu, tj. „mefedronu” (4 (...)). Wiedzą powszechną w roku 2014 była fakt działania substancji zastępczych (tzw. dopalaczy) w sposób tożsamy lub zbliżony do środków ujętych ówczesznie w załączniku do ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii. Powyższe pozwala przyjąć, że M. Z. (3) co najmniej godził się (zamiar ewentualny), że zażywając substancję zawierającą 3 (...) wprowadzi się w stan odrzeczenia, który upośledzi zdolność do kierowania pojazdami mechanicznymi w stopniu odpowiadającemu działaniu alkoholu w stanie nietrzeźwości.

M. Z. (1), swym zachowaniem wypełnił więc przesłanki z art. 178a §1 k.k. Niewątpliwie droga przy ulicy (...) w G., którą oskarżony poruszał się w inkryminowanym czasie i gdzie został zatrzymany, jest drogą publiczną, a prowadzony przez niego samochód marki S. (...) jest pojazdem mechanicznym. Oskarżony znajdował się pod wpływem środka odurzającego zawierającego 3 (...). Środek ten zgodnie z opinią biegłych zakłócał zdolność do prowadzenia pojazdu w takim samym sposób, jak alkohol wywołujący stan nietrzeźwości. Z treści opinii wynika, że ze względu na brak danych literaturowych odnośnie wpływu 3 - (...) na sprawność psychomotoryczną, a jednocześnie przy uwzględnieniu jego podobieństwa w działaniu do znanych już i dobrze zbadanych związków z klasy amfetaminy, zasadnym jest

oparcie się o wytyczne dotyczące opiniowania opracowane dla amfetaminy i jej pochodnych. W związku z tym wskazano, że stężenie amfetaminy i jej pochodnych we krwi zawierające się w zakresie 25-50 ng/ml powodują, że skutki wywoływane zaburzeniami psychomotorycznymi podobne są do tych, jakie wywołuje alkohol etylowy w stężeniu od 0,2 do 0,5 promila, natomiast stężenia powyżej 50 ng/ml powodują, że skutki wywoływane zaburzeniami psychomotorycznymi podobne są do tych, jakie wywołuje alkohol etylowy w stężeniu powyżej 0,5 promila. Oznacza to niewątpliwie, że zdolności psychomotoryczne w zakresie prowadzenia pojazdów mechanicznych M. Z. (1) były upośledzone. Biegli nie mieli wątpliwości co do bezpośredniego oddziaływania w/w substancji psychoaktywnych na ośrodkowy układ nerwowy oskarżonego, a co za tym idzie – występowanie skutków wywoływanych zaburzeniami psychomotorycznymi podobnych do tych, jakie wywołuje alkohol etylowy w stężeniu powyżej 0,5 promila. Jak wskazano powyżej oskarżony co najmniej godził się na taki stan rzeczy.

Jednocześnie stwierdzone we krwi stężenie delta9-tetrahydrokannabinolu (...) we krwi nie przekraczała wskazanego przez biegłych progu dla stanu odpowiadającego stanowi po użyciu alkoholu. W związku z tym Sąd wyeliminował tę substancję z opisu czynu przypisanego wyrokiem.

Czyn oskarżonego uznać należy za zawiniony. M. Z. (1) jest osobą dorosłą. Opinia sądowo-psychiatryczna nie pozostawia wątpliwości co do jego poczytalności. Bezprawność i karalność przypisanego mu czynu jest powszechnie znana. Co więcej, w inkryminowanym czasie, oskarżony był funkcjonariuszem Policji. Powyższe pozwala uczynić mu zarzut, iż dopuszczając się przedmiotowego czynu zachował się niezgodnie z prawem. Stężenie 3 - (...) (211 ng/ml) we krwi oskarżonego pobranej już prawie 3 godziny po zatrzymaniu w znacznym stopniu przekraczała wskazany przez biegłych próg (50 ng/ml). Z treści zgromadzonej dokumentacji wynikało, że podczas przeprowadzonych badań śliny M. Z. (1) miał szerokie, nie reagujące na światło źrenice (godz. 21:44). Podczas pobrania krwi zwrócono zaś uwagę na bardzo słabo reagujące na światło źrenice (godz. 23:17). Jak wskazano powyżej oskarżony działał co najmniej z zamiarem ewentualnym.

Dokonując oceny społecznej szkodliwości czynu oskarżonego przez pryzmat okoliczności rzutujących na jej stopień, o których stanowi art. 115 § 2 k.k., Sąd doszedł do przekonania, że jest ona niemała (większa niż nieznaczna). Przedmiotem ochrony art. 178a § 1 k.k. jest bezpieczeństwo w komunikacji, a w konsekwencji życie i zdrowie człowieka oraz mienie. Swym postępowaniem zignorował jedną z podstawowych, najważniejszych norm, wyrażoną w art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym, a mianowicie zakazującą kierowania pojazdami po użyciu środka działającego podobnie do alkoholu. Ta norma prawna musiała być oskarżonemu dobrze znana, gdyż był zatrudniony jako funkcjonariusz Policji. Sąd wziął pod uwagę, iż do zdarzenia doszło w dniu 30 października 2014 r. (czwartek), w godzinach wieczornych, na terenie miasta. Nie ulega wątpliwości, iż w tym czasie ruch pojazdów nie był znaczny albowiem minęły już godziny szczytu. M. Z. (1) nie przewoził żadnego pasażera. Zatrzymanie M. Z. (1) było związane z prowadzonymi działaniami operacyjnymi. Oskarżony nie spowodował żadnej kolizji drogowej.

Ustalając wymiar kary, w ramach przewidzianego przez ustawodawcę zagrożenia, Sąd kierował się dyrektywami z art. 53 §1 i §2 k.k. Jako okoliczność obciążającą okoliczności rzutujące na niemałą społeczną szkodliwość przypisanego czynu. Istotny jest w tym zakresie przede wszystkim fakt, że oskarżonego jako funkcjonariusza Policji winna cechować wyższa niż przeciętnego obywatela poszanowanie prawa. Na niekorzyść oskarżonego przemawiało także znaczne stężenie we krwi substancji 3 - (...) (211 ng/ml), które ponad czterokrotnie przekraczało ustalony próg (stężenia powyżej 50 ng/ml powodują, że skutki wywoływane zaburzeniami psychomotorycznymi podobne są do tych, jakie wywołuje alkohol etylowy w stężeniu powyżej 0,5 promila). Jako okoliczność łagodzącą uwzględniono, iż do zdarzenia doszło w czwartek, w porze wieczornej, gdy ruch pojazdów nie jest znaczny. Oskarżony nie przewoził żadnego pasażera. Do zatrzymania doszło w związku z prowadzonymi działaniami operacyjnymi. Nie było wynikiem spowodowania kolizji. Na korzyść M. Z. (1) zaliczono także fakt, iż nie był on dotychczas karany sądownie.

W związku z tym, Sąd uznał, że kara grzywny w wymiarze 200 (dwieście) stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 15 (piętnaście) złotych jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości, nie przekracza stopnia winy, a także czyni zadość celom w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Wymierzona kara niewątpliwie będzie akcentowała jej wychowawczą rolę, co ma na celu uświadomienie oskarżonemu naganności

jego postępowania i wzbudzenie w nim refleksji o konieczności przestrzegania obowiązującego porządku prawnego. Ustalając stawkę dzienną, Sąd wziął pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Oskarżony jest obecnie zatrudniony na stanowisku kamieniarza. Uzyskuje z tego tytułu dochód w kwocie 1.000,00 zł. M. Z. (1) jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu. Oskarżony jest osobą młodą, zdolną do pracy zarobkowej.

W punkcie II. wyroku, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., na mocy art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 i 3 k.k. orzeczono wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat, nakładając na oskarżonego obowiązek zwrotu prawa jazdy wystawcy. Na wymiar zakazu prowadzenia pojazdu decydujące znaczenie miało bardzo wysokie stężenie 3 - (...) we krwi oskarżonego pobranej prawie 3 godziny od zatrzymania. Oznacza to, iż w chwili kierowania samochodem stężenie to było niewątpliwie jeszcze wyższe. Oskarżony jako funkcjonariusz Policji w sposób oczywisty winien stronić od wszelkich środków psychoaktywnych.

W tym miejscu należy wskazać, iż Sąd zastosował omawiane przepisy w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 17 kwietnia 2015 r.), która w odniesieniu do wspomnianych przepisów weszła w życie z dniem 18 maja 2015 r. Mając na uwadze treść art. 4 § 1 k.k., Sąd rozważył, który stan prawny był dla oskarżonego względniejszy. Treść art. 43 § 1 k.k., w brzmieniu obowiązującym od dnia 18 maja 2015 r., wskazuje, iż co do zasady zakaz prowadzenia pojazdów orzeka się w latach, od roku do lat 15. Przed wejściem w życie wspomnianej nowelizacji, zasadniczy okres wynosił od roku do lat 10. W związku z tym, ustawa obowiązująca poprzednio jest dla oskarżonego względniejsza.

Orzeczenie zakazu na podstawie 42 § 2 k.k. jest obligatoryjne w wypadku wszystkich przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w ruchu popełnionych pod wpływem środka odurzającego. Przy wyznaczaniu czasu trwania zakazu Sąd miał na względzie fakt, iż stężenie 3 - (...) znacząco przekraczało przyjętą granicę. Uwzględniono, iż oskarżony prowadził pojazd w terenie zabudowanym, w godzinach nocnych – przy niewielkim natężeniu ruchu. Sąd miał na uwadze fakt, iż oskarżony nie przewoził żadnych pasażerów. Zdaniem Sądu, zastosowany środek karny będzie wystarczający dla osiągnięcia wobec oskarżonego jego celów, uświadomi mu naganność jego postępowania i zapobiegnie popełnieniu przestępstwa z art. 178a §1 k.k. w przyszłości. Wskazać również należy, iż przede wszystkim rozmiar środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych spełnia potrzeby w zakresie prewencji ogólnej, wskazując na zasadność i konieczność pozbawienia kierowcy stwarzającego zagrożenie w ruchu drogowym możliwości prowadzenia pojazdów i dania mu szansy weryfikacji swojego bezprawnego zachowania. Przy wymiarze środka karnego Sąd miał wreszcie na uwadze potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa bacząc na to, by zwrócono uwagę, jakie negatywne konsekwencje i zagrożenia może nieść za sobą prowadzenie pojazdu pod wpływem środka odurzającego.

Zgodnie z art. 43 § 3 k.k. nałożono na oskarżonego obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdu. Do chwili wykonania obowiązku okres, na który orzeczono zakaz, nie biegnie.

W punkcie III. części dyspozytywnej wyroku, na mocy art. 49 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. nałożono na oskarżonego obowiązek zapłaty świadczenia pieniężnego w kwocie 1000 (tysiąc) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej, stosując ponownie względniejszy dla sprawcy przepis. Zgodnie bowiem z obowiązującym do 17.05.2015r. brzmieniem art. 49 § 2 k.k. w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a, Sąd mógł orzec świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 k.k. na rzecz instytucji, stowarzyszenia, fundacji lub organizacji społecznej, o których mowa w art. 47 § 3 k.k., z przeznaczeniem na cel bezpośrednio związany z udzielaniem pomocy osobom poszkodowanym w wypadkach komunikacyjnych; świadczenie to nie może przekroczyć 60.000 złotych. Zastosowany stan prawny nie przewidywał zatem minimalnej wysokości świadczenia pieniężnego. Natomiast górną granicą, w wypadku skazania za przestępstwo określone w art. 178a Kodeksu karnego, była kwota 60.000 złotych. Obecnie obowiązujące przepisy, w zakresie omawianego świadczenia pieniężnego (to jest art. 43a § 1 i 2 k.k.) – przy uwzględnieniu nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 20 marca 2015 r. o zmianie ustawy-Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, która weszła w życie z dniem 18 maja 2015 r., a także nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy-Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, która weszła w życie z dniem 01

lipca 2015 r. – stanowią natomiast, iż w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a § 1, art. 179 lub art. 180 Sąd orzeka świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 5.000 złotych, , do wysokości określonej w § 1, a więc do wysokości kwoty 60.000 zł. Ustawa obowiązująca poprzednio jest zatem dla oskarżonego względniejsza, gdyż nie przewidywała minimalnej wysokości świadczenia pieniężnego, orzeczanego w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a § 1 k.k.

Wskazać należy, iż środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na określony cel nie pełni funkcji odszkodowawczej czy restytucyjnej, lecz ma na celu zwiększenie oddziaływania na sprawcę, a także wzgląd na prewencję ogólną. Zważywszy na sytuację rodzinną i majątkową oskarżonego, przy jednoczesnym dobrym stanie zdrowia i zdolności do pracy zarobkowej, orzeczona tytułem świadczenia pieniężnego kwota 1.000,00 złotych stanowi wypełnienie funkcji wychowawczej i represyjnej tegoż środka karnego. Kwota ta jest adekwatna do możliwości majątkowych oskarżonego i wagi popełnionego przestępstwa.

W punkcie IV. części dyspozytywnej wyroku, mając na uwadze ustabilizowaną sytuację majątkową i rodzinną oskarżonego oraz fakt, iż jest on zdolny do pracy zarobkowej, na mocy art. 627 k.p.k. obciążono M. Z. (1) kosztami postępowania w sprawie w kwocie 5751,28 zł (pięć tysięcy siedemset pięćdziesiąt jeden złotych 29/100), w tym 300 (trzysta) złotych tytułem opłaty.